

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A leselejtezés árnyéka**

1. A leselejtezés árnyéka

Dorothea

Az öregember mozdulatlan teste tompa puffanással terült el a zsíros acélpadlón, alig pár centire a forgó lendkerék fogaitól. A szomszédos sorokban egy pillanatra elakadt a levegő, de a gépmonstrum ritmusa nem állhatott meg. János még mindig a hűtőkar vörösen izzó markolatát szorította, miközben a sűrű verejték vakította a szemét.

Alinda nem habozott. Ösztönös, heves mozdulattal lépett volna előre, hogy felsegítse a mozdulatlan alakot, de a nagymama acélos szorítással markolt a lány csuklójába. „Ne merészelj elmozdulni!” – sziszegte az idős asszony. Hangjában nem sajnálat, hanem vak, indulatos félelem égett. „Ha megállsz, téged is leselejteznek! Nincs jogod segíteni!”

„Hát már semmi emberség nem maradt benned?!” – csattant fel Alinda hirtelen haraggal, s a hangja áttörte a gőzszelepek sziszegését. Kitépte magát a szorításból, gyűlölettel teli pillantást vetve a nagymamára, aki elfordulva próbálta leplezni reszkető ujjait. A lány meggondolatlan lázadása azonban elkéssett.

Az Őrszem-3 hideg, fémes léptei már ott visszhangoztak a rámpán. A vakító kék pásztázófény telibe találta a földön fekvő férfit. „Teljesítmény-kiesés. Az alany funkciója megszűnt” – szólalt meg a gép gépies ítélete. Alinda tehetetlenül nézte, ahogy a fémkarok megragadják a tehetetlen testet. Megértette, ha még egy lépést tesz, a döntése véglegesen a szakadékba taszítja őket.